

Lovas István: A semmire sem jó ellenzék

2015 január 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ha egy nullától tízig tartó veszélyskálán a tízes a legsúlyosabb fenyegetés az Orbán-kormányra nézve – amelyet sokan megbuktatnának már a 2018-as választás el?tt –, a küls? tényez?k nyolc-kilenc pontra taksálhatók.

„Liberális az, aki mindkét lábával szilárdan áll a leveg?ben.”

(Adlai Stevenson egykori demokrata párti szenátor, volt amerikai ENSZ-nagykövet.)

Az els? és legfontosabb veszélyforrás az Egyesült Államok, amely jelent?s összegekkel támogatott és támogat színes forradalmakat vagy exportálja a „demokráciát”. Céljaira szívesen használja az általa anyagiakkal szintén jól dotált, a fizet?i akaratnak megfelel?en m?köd? hazai „civilszervezeteket”, a közismert küls? forrásokból támogatott sajtóorgánumokat, beleértve a Richard Field-féle Budapest Beacon hírportált is.

Az id? el?tti választások kiírását el?idéz? tényez?k rangsorában hatos veszélyességi fokkal maga a kormány szerepel, a választókat er?sen irritáló, igen sokszor el?készítetlen, hatástanulmányok nélkül hozott intézkedéseivel. Ett?l azonban még a következ? választásra 2018 tavaszán kerülne sor. A folyamatos utcai villámcs?dületek veszélyességi fokát legfeljebb egy-két pont közé lehet becsülni. Nemcsak témáik, szlogenjeik, de megjelenésük, az általuk keltett összbenyomás alapján is. Ugyanis így, együtt nem igazán hatnak tömegekre, néhány olyan esetet kivéve, amikor a kormány valamely különösen rossz intézkedését elkapva – mint az „internetadó” – képesek sok embert az utcára vinni. Szónokaik manírját látva azonban sokan arra gondolhatnak, hogy felt?nés nélkül közéjük állhatna Lukács György filozófus, aki 1919 májusában Poroszlón a magyarországi szovjet tanácsköztársaság vörös hadseregének biztosaként nyolc embert kivégeztetett.

A felsorolt két utolsó veszélyténye z? ered?je „becsatornázható” az els?ként említett legnagyobb – küls?, amerikai – veszélyforrásba, amely ezért is érdemli meg a nyolc-kilences becsült értéket.

A mai ellenzék azonban az Orbán-kormány mandátumának kitöltésére nézve semmilyen veszéllyel nem jár.

E cikk arról szól, hogy miért nem, hiszen a demokráciákban éppen az ellenzéki pártok jelentik a legnagyobb veszélyt egy hivatalban lév? kormányra. Hogy ez nálunk nem így van, az a mai magyar politikai élet érdekes és nagy paradoxonjainak egyike.

Kutatóintézeti elemzések, politológusok, a sajtó embereinek nyilatkozatai kimerít? részletességgel foglalkoznak a hazai ellenzék szánalmas gyengeségével, igen sok oldalról megvilágítva azt. De kudarcosságuk okainak keresésében mintha hiányozna az a törekvés, hogy a magyarázathoz e verg?d? pártocskák helyzetét globális összefüggésben próbálják megvilágítani. Ha ezt tesszük, óhatatlanul arra a következtetésre jutunk, hogy e hazai pártok leginkább azért kilátástalanok, mert a kor szellemét?l messze elmaradtak. Úgy, hogy közben szinte zsigeri ellenkezésük gátolja ?ket abban, hogy err?l saját maguknak ?szintén számot adjanak.

Politikailag és hatalmilag kudarcos életük másik oka – és ezt szintén az a táptalaj okozza, amelyb?l a gyökereik n?nek ki -, hogy a legf?bb kincs, a hatalom megszerzése érdekében sem képesek racionális hajlandóságot mutatni arra, hogy programjaikat a választók tényleges igényeinek megfelel?en dolgozzák ki, illetve azokat napi politikai

magatartásukban primátusként kezeljék. Azaz azt adják, ami „köll” az általuk amúgy nem szeretett népnek.

Nevetségessé téve és a fogalom tisztaságát beszutykolva önmagukat „demokratikusnak” nevez? pártok a rendszerváltás utáni, csaknem két évtizedes sikerükt?l elvakulva nem vették észre, hogy a világ ott- és elhagyta ?ket. Természetesen nem a személyes kapcsolatokról van szó: André Goodfriend és társai hosszú futására az eörsimátyások, bauertamások, gyurcsányferencek és jelen, múlt vagy jöv?beli alteregóik Schirilla Györgyként számíthatnak.

De az idejétmúlt neoliberalizmust képvisel?, a nemzeti érdekeket a határokon túlmen? érdekekért mindig és boldogan feladó pártképz?dmények és embereik egyfajta, a múzeum pora alól ki sem látszódó figurákká torzultak. E pártok nem vették észre, hogy reneszánszát éli az, amit?l a leginkább rettegnek. A nemzetek mind er?sebb nacionalizmusa. Az 1,3 milliárd lakosú Indiát vezet? Narendra Modit jórészt lángolóan elkötelezett hindu nacionalizmusa miatt választották meg. Japánt a második világháború óta a legnacionalistább vezetés irányítja, s ez az ország rendelkezik a Föld harmadik leger?sebb gazdaságával. E vezetés tagjai a külvilág befüttyöngetéseit?l nem zavartatva zarándokolnak el a legsúlyosabb világháborús b?nöket elkövet?knek örök nyugalmat adó Jaszukuni-szentély pagodába. Hszi Csin-ping kínai elnök pedig országa történelmének legnacionalistább vezet?je, akár Putyin orosz elnök.

A nemzetféltés és a nemzeti érdekek mindenek fölé helyezése elsöpr? er?vel tér vissza Európába is, amit jól mutat a radikális pártok gy?zelme, látni lehet ezt a folyamatot, ha szétnézünk a földrész politikai térképén. A brit UKIP-t?l a francia Nemzeti Frontig. Egyel?re éppen Németország kivétel, amelynek népe egyre kevésbé szívesen, de még napi szinten enged a követelésnek, hogy történelme miatt korbácsolja, marcangolja magát. Ellentétben azzal a Belgiummal, amelynek egyetlen álmatlan percet sem okoz tízmillió belga-kongói fekete likvidálása, vagy Franciaország, amelynek elnöke még 2012-ben is visszautasította, hogy a gyarmati id?kben megölt félmillió algériai miatt bocsánatot kérjen. Mindez tökéletesen bizonyítja a Nyugat rasszista berendezkedését, ugyanis az áldozatok „milyensége” között diszkriminálnia saját dogmái vagy „értékei” miatt sem lehetne.

Másrészt a siralmas gazdasági eredményeket mutató európai és f?ként euróövezeti országokban a nép már mindenre vev?, csak a neoliberális dogmákra nem. Ezért gy?zhet majd a Sziriza Görögországban és az ugyancsak radikális, baloldali Podemos Spanyolországban. A mi „demokratikus” ellenzékünk viszont önfeledten játszik a régi kotta megsárgult lapjaiból, és fasisztázik, nácizik reggel, délben és este.

Csak ki kell nyitni tévé- és rádióadóikat, újságjaikat, hogy megismerhessük választótaszító étrendjüket. A percenkénti, hét évtizedes múltba kurjongatás, a vele rokon „gy?löletbeszéd”, „rasszizmus”, „antiszemitizmus” és „intolerancia” témájának állandó rezegtetése, ugyanakkor egy általuk vágyott véres polgárháborúra történ? jogsért? uszításuk az ideológiai gettó sz?k határán túl csak taszítja azokat, akiket a közbiztonság, a közigazgatás, az igazságszolgáltatás m?ködési hiányosságai, a munkahelyek biztonsága, az üzemanyag ára vagy a lakások melege érdekel.

Jobbról nézve ez így van jól.

Lovas István – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló